

Dnevnik sluđene budeće mame

Lora Vulf

Prevela
Žermen Filipović

Laguna

Naslov originala

Laura Wolf

The Diary of a Mad Mom-to-Be

Copyright © 2003 by Laura Wolf

Translation Copyright © 2005 za srpsko izdanje, LAGUNA

Šarloti, koja je od mene stvorila majku.

I mojoj majci Suzan, koja je stvorila mene.

ZAHVALNICE

Kao i uvek, hvala svima koji su me savetovali, čitali prve skice ili me jednostavno podsećali da popijem vitamine za trudnice: Albertu Knapu, Elizabet Marks, Lizi Morikoli Letam, Trejsi Fišer, Džeki Kantor, Koriju Dž. Velinsu, Loliti Karoki i, naravno, Karlu.

10. februar

GOSPOĐA LINDER

Vidim iz vaše biografije da imate solidno iskustvo u pisanju.

Dvanaest godina radim, a sve što ima da mi kaže je „solidno“?

JA

Da, poslednje četiri godine radim kao pomoćnik urednika časopisa *Rezime*.

GOSPOĐA LINDER

Rezime. Hmmm... To nisam čitala.

Zbog takvih je pre sedam meseci i prestao da izlazi.

JA

Bila je to jedna od onih publikacija za određeni krug čitalaca.

GOSPOĐA LINDER

E pa, *En-Vaj-Ar-Ti* nema „određeni krug“. *Nju-jork rifjuz tajms* ima sve više čitalaca.

Evo me, Ejmi Tomas Stjuart, veteran novinarstva, fakultetski obrazovana, dobitnica nagrade Srednje škole *Elm Strit* za najbolji rukopis, na razgovoru za posao u novinama koje pišu o sanitarno-higijenskim poslovima. Opštinski dronjak od časopisa. Da li mogu niže pasti?

Verovatno.

Pošto je *Rezime* propao, a naknada za nezaposlene polako presahnjuje, morala sam da potražim posao u svim oblastima koje imaju veze s pisanom rečju – korektura, pisanje poruka za kineske kolačiće i marginalne publikacije kao što je *Njujork rifjuz tajms*.

Sekretarica mi je rekla da su dobili već sto pedeset prijava za ovaj bedni posao. Izgleda da novinarskog posla ima sve manje i da su nas koji smo nameravali da živimo od tog posla bukvalno pomeli u đubre.¹ To je jedini razlog što podnosim razgovor sa ovom ženom koja jednom rukom nemilosrdno šamara moje samopouzdanje, a drugom se služi da doji svog trogodišnjeg sina.

Dobro ste čuli. Rekla sam *doji svog trogodišnjeg sina*.

Sve to ne bi bilo tako strašno da dete nije stalno prekidalo naš razgovor tražeći „još“. Za ime boga, ako već umeš da nešto zahtevaš, onda bi sam mogao i frižider da otvoriš. Povrh svega, derište neviđeno mljacka dok jede. E, ovo, jednako kao i slika mojih roditelja kako vode ljubav, spada u one stvari koje *ne* moram da vidim.

Pitam se šta u bontonu piše o dojenju na javnim mestima. Treba li ovo da ignorišem? Pohvalim? Da li da gledam ovu ženu pravo u oči, razvučem lice u divan osmeh i ponašam se kao da mi se to dešava na svim razgovorima za posao?

Očajnički nastojeći da ostavim dobar utisak, piljim samo iznad sisa.

Naravno, da sve bude još gore, mene je zapravo sramota što mi je neprijatno. Tako je, ona je otkrila sise, a *ja* gorim od stida. Na kraju krajeva, trebalo bi da sam ja jedna feministkinja. Žena za žene. Zar ne treba da podržavam zaposlene majke? Pohvalim

¹ Posle svih ovih godina koje sam provela maštajući o poslu u *Njujork tajmsu* (ne smejte se, govorim o rubrici „Umetnost i zabava“), bolno je biti na razgovoru za posao u *Njujork rifjuz tajmsu*. Kao da je Bog pogrešio za jednu reč.

majčinsku snagu? Naravno da bi trebalo. Nema ničeg prljavog, nepriličnog niti neumesnog u dojenju. To je *prirodan* čin. Kao i kad se tresete od zime ili lažete koliko imate kilograma.

E pa, ja prva priznajem da pojma nemam kako se deca podižu, a kamoli kako se odbijaju od sise. Ali do đavola...

AKO OVO DETE NASTAVI OVAKO DA SISA, OSTAĆE BEZ PLUĆA!

Uopšte uzev, pod normalnim okolnostima, ovo ne bi bio tako strašan komentar...

Da ga nisam izgovorila NAGLAS.

I dok ste rekli *Sestro!* hitro je namestila svoj grudnjak za dojenje i brzo prosiktala:

GOSPOĐA LINDER

Zvaćemo vas.

Hoćete, kako da ne.

15. februar

Nezaposlenost je najstrašnija kad se isprepliće s ljubavlju. Jeste, svi mi zasuzimo kad muž u *Darovima mudraca* proda sat da bi ženi kupio šnal za kosu, a onda otkrije da je ona prodala svoju kosu da bi njemu kupila lanac za sat... Ah, ljubav!

Ali u stvarnom životu razmena beskorisnih predmeta ne doseže dalje od otmene večere i dvanaest ruža. A to smo Stiven i ja uradili prošle godine.² Ove godine, nemamo dovoljno ni

² U redu, nije bila večera nego ručak i nije bilo dvanaest ruža nego tri cveta đumbira. Ali đumbir je moj omiljeni cvet a restoran je *zaista* bio otmien. Dejvid Bouvi i Iman tamo stalno idu na suši.

kiriju da platimo, pa smo naručili da nam kući donesu kinesku hranu. To ne znači da je veće bilo potpuni promašaj. Faktor dekadencije u sprezi s kaloričnim obrokom kao što su rolnice sa jajima i nudle sa susamom može čak i najnadureniju devojkicu da oduševi. I pomalo napali, pride.

Naravno, većina ljudi bi pomislila da me to što sam udata za čoveka koji je partner u softverskoj kompaniji može poštediti nepravde zvane nagomilavanje računa i jednoslojni toalet-papir.

Samo sanjajte.

Stivenova kompanija, kao i sve druge novoosnovane kompjuterske firme, opet je na ivici bankrota. Kompjuterski projekat koji je napravio u vreme kad smo se venčali propao je na tržištu pošto je konkurentska firma predstavila praktično isti projekat upola jeftinije.

Ali na stranu natezanje sa finansijama, posle godinu i po dana braka još uvek mislim da mi je udaja bila nešto najpametnije u životu. Naravno, prva godina je bila teška. Puna izazova. U redu, dobro, bilo je *zaista* teško. Sve one svađe zbog sitnica odjednom dobiju mnogo veću težinu. Ne možete prosto da izađete i odete u bar gde se skupljaju samci.³ Ako *zaista* želite da izađete, sada se to zove razvod, a osim što to iziskuje advokata i ogromnu dokumentaciju, za to vam treba i brdo para.

Dakle, šta je u stvari brak? To je kao svaki ortakluk – treba da se naviknete na ritam druge osobe. Čak iako ste već neko vreme proveli zajedno. Ali sada, pošto smo uveliko u drugoj godini, Stiven i ja smo u dobrom fazonu, naučili smo da pravimo kompromise, da prihvatamo čudne navike onog drugog i da pravimo kompromise.

Jesam li spomenula kompromise?

³ Samo da se zna, nikad zapravo nisam bila u baru za samce. Nisam čak ni sigurna da oni *zaista* postoje. Sumnjam da je u pitanju šifra za veće provedeno s gomilom prijateljica koje se žale na muškarce.

Pa, trebalo bi, jer u braku pravite kompromise pet puta više nego što uspevate da isterate svoju volju i tri puta više nego što vodite ljubav. Na primer, Stiven je naučio da ćuti kad se ja najmanje osam puta presvučem pre nego što uveče izađemo. A ja sam naučila da razumem da on ostavlja prljave sudove u sudoperi jer ima hemijski poremećaj koji ga sprečava da otvori mašinu za pranje sudova.

Pored toga, znam da se, koliko god ga preklinjala, nikad neće setiti da povuče vodu pošto piški. Ali moram da mu priznam da spušta dasku, pa se može reći da sam u svetu potencijalnih partnera izvukla glavni zgoditak.

18. februar

Mendi i ja smo večeras izašle na večeru u naš omiljeni italijanski restoran *Fruto di Sole*. Otkako smo završile fakultet, redovno dolazimo u ovaj restorančić u Vest Vilidžu, koji je mešavina bakine kuhinje i napolitanske kafane. Sada kad smo prešle tri-desetu, osećam se kao da smo vlasnice krčme ili makar malog stola pozadi pored kamina. Ovaj osećaj se dovodi u pitanje svaki put kad mi Roko Markoni, vlasnik, ljubazno poljubi ruku, a onda krišom pogleda u dekolte.

Još uvek trtljajući o svom razgovoru za posao u *Riffuz tajmsu*, ispričala sam Mendi sve o susretu sa dečjim mlečnim restoranom. Mendi je odmah pokazala saosećanje.

MENDI

Blagi bože, zvuči kao da si bila u bebi zoo vrtu. Zar se te žene više ničega ne stide? Gde je nestala smernost? Samopoštovanje? Čvrste grudi?

Dok sam se mučila da shvatim kako smo od smernosti stigli do čvrstih grudi, Mendi, moja više nego egocentrična prijateljica, već je nastavila svoju priču. Govorila je o predstojećem putu u banju Kanjon Ranč na koji su se spremali ona i njen muž Džon. Mendi navaljuje da im se Stiven i ja pridružimo. Nema teorije. Ali umesto da joj kažem kako bih sebi radije odgrizla ruku nego išla na odmor s njenim mužem Džonom, odlučila sam da se usredsredim na činjenicu da nezaposleni ljudi ne idu na odmor u banju. Mendi je namrštila nos.

MENDI

Stvarno, Ejmi. Nikad ne treba da kažeš „nezaposlen“. To zvuči tako beznadežno.

U Mendinom univerzumu – gde je svet kao Čiverov⁴ roman sa malčice manje cuge – bilo bi prihvatljivo da ne radim ukoliko bih imala prihode od nekih investicija. Ali biti i bez posla i bez kinte, u društvenom pogledu je neprijatna kombinacija slična onome kad nosite providnu bluzu bez prslučeta. Činjenica da ja imam cilj u životu i da zapravo *želim* da radim, sa ovim nema nikakve veze. Ponavljam, divim se Mendinoj sposobnosti da živi potpuno van stvarnosti.

Ta njena veština naročito je naglašena kasnije u toku večeri kad počne da priča o svojoj majci.

Izgleda da je Mendi – za koju je rađanje jednako danu kad imate zaista lošu frizuru – počela da pribegava očajničkim merama ne bi li učutkala svoju majku koja neprestano zahteva unuke. Mada je Mendina taktika ekstremna, potpuno razumem njenu uznemirenost. Na kraju krajeva, koji mladi bračni heteroseksualni par nije izložen pritisku da rađa decu?

⁴ John Cheever (1912–1982) – američki pisac, dobitnik Pulicerove nagrade, prikazivao život američkog predgrađa u kratkim pričama i romanima. (Prim. prev.)

MENDI

Mislila sam da joj kažem da imam problem sa plodnošću. Ali to bi bilo providno, pa sam joj rekla da je Džon sterilan.

E, kamo lepe sreće.

JA

I još uvek te gnjavi? To mi izgleda pomalo neuviđavno.

MENDI

Meni pričaš! Toliko je drska da nam je čak poslala deset hiljada dolara za pregled kod specijaliste za neplodnost.

Drska? Ja toliko nisam uspela da skupim ni za venčanje.

JA

I šta ste uradili s parama?

MENDI

Šta misliš čime plaćamo put u Kanjon Ranč?

Račun, molim vas. I neka ona plati.

5. mart

Moj poslovni status je i zvanično poražavajući. Osam meseci posle propasti *Rezimea*, rad u najmanje čitanom njujorškom časopisu nije mi otvorio ni jedna jedina vrata. Kako je grozno

posle dvanaest godina rada otkriti da niste kvalifikovani ni za kakav posao.

Dok mi slike obaveštenja o izbacivanju iz stana prolaze kroz glavu, trudim se da ne zaboravim koliko sam srećna. Zdrava sam. Imam prijatelje. Divan brak. Ako ništa drugo, mogu da živim od ljubavi. Na kraju krajeva, ljubav pokreće svet. Samo nam je ljubav potrebna.

Koga ja foliram?

Od ljubavi ne mogu da kupim firmirane čarape!

A i ubija me ovoliko slobodno vreme. U početku je bilo zabavno. Kao produženi odmor. Ali nisam imala s kim da uživam u tom odmoru jer svi drugi rade. Napreduju. Čine nešto korisno sa svojim životom. Sada provodim dane zabrinuta i frustrirana, a i nervira me moja sestra Nikol.

Za nepune dve godine, moja malo mlađa sestra, nakon života u predgrađu i braka sa Četom, s kojim se zabavljala još na fakultetu, uspeła je da ostavi muža, izlazi s mlađim momkom i nosi neverovatno jeftinu odeću – većinu tih stvari nalazi zabačene negde po mojim ormanima. Ukratko, Nikol konačno proživljava mladost. Nažalost, to radi usred moje dnevne sobe.

Stiven i ja živimo u skućenom stanu na Zapadnom Menhetnu. Jeste, zgrada ima lepo predvorje i izglancan lift. Ali koliko god da čovek iz agencije za iznajmljivanje stanova govori o našem stanu kao o „lepom dvosobnom“, ostaje činjenica da je to svega šezdeset kvadrata. Glorifikovan jednosobni stan sa prilično velikom garderobom. Premali da bi Nikol svakog vikenda spavala na našem kauču kad ostane do kasno noću obilazeći klubove sa svojim dečkom Pablom.⁵

⁵ Ah, da, to je kauč iz Stivenovih momačkih dana. Preklinjala sam ga da to karirano čudovište baci još od dana kad smo se verili. Ali ne. To vam je kao sa nekom gadnom dlakom na licu – koliko god da se trudite, ne možete da je se rešite.

U prvo vreme sam mislila da je veza s Pablom prelazni period za Nikol pošto je ostavila muža, Četa. Mlađana seks drangulija koja joj olakšava prelaz iz Mejberija u Babilon. Na početku njihove veze radio je kao instalater u jednoj kablovskoj kompaniji čije nam je programe besplatno uveo, pa sam svoje mišljenje zadržala za sebe. Osim toga, to je Nikolin život. Sada, posle dve godine, Pablo je dobio unapređenje, radi kancelarijski posao i više ne može da nam obezbedi besplatnu kablovsku. Ali nema veze. Zaista mi je prirastao za srce. Samo kako god da obrnete, dve godine je previše za prelazni period.

I preterano za spavanje na mom kauču.

Pogotovo što Stiven neće da vodi ljubav kad je Nikol kod nas. Kaže da su zidovi pretanki. Super. Prvo u srednjoj školi izbegavate roditelje dok se vatate u njihovoj dnevnoj sobi. Onda na fakultetu molite boga da vam ne uleti cimerka. Zar seks u rođenom stanu nije jedno od neotuđivih prava odraslih ljudi?

Očigledno nije.

Naravno, logično bi bilo da Nikol zameni stan i posao u provinciji za isto to u gradu. Na kraju krajeva, zar je toliko teško naći posao advokatskog pomoćnika u Njujorku? Ali koliko god da je molim, ona neće da iznajmi stan u gradu ili makar da ubedi Pabla da se iseli iz kuće svojih roditelja. „Zar nije vreme? Mislim, zaboga, njemu je dvadeset pet godina.“

Nikol samo slegne ramenima. „Zašto da se seli? Ovako uštedi silu novca. Osim toga, oni se prema njemu ponašaju kao prema odraslom.“

„Zašto onda ne spavaš kod njega?“

„Da l' si normalna? Roditelji bi mu odlepili da znaju da upražnjava seks.“

I, samo da se zna, ni ja ne želim da znam za Pablov seksualni život. Zato sam utvrdila pravilo. Nikol može da spava ovde, ali joj NIJE DOZVOLJENO DA BLUDNIČI NA NAŠEM KAUČU. Ako smo Stiven i ja lišeni seksa u našem stanu, e, ne može ni

ona. Nikol se zato, kad se iskrade iz Pablove sobe, postidićeno vraća u moj stan svakog petka i subote uveće.

To je žena koja je nekad vikendom razmenjivala recepte i u parovima igrala pantomimu.

12. mart

Bez obzira što je materijalista, egocentrik i rasipnica, Mendi mi je jedna od najboljih prijateljica još s fakulteta. I to ništa ne može da promeni, čak ni njena nepromišljena primedba 1996. godine da sa šiškama izgledam kao muškarac preobučen u žensko. Naše prijateljstvo će trajati dok smo žive.

Ta činjenica nikad nije bila na tolikoj probi kao kad je Mendi Aleksander potpuno poludela i udala se za Džona Skepermana na savršeno održavanom travnjaku kantri-kluba u koji su učlanjeni njeni roditelji.

U izvesnom pogledu ovo je bilo potpuno logično. Kao i Mendi, i Džon potiče iz porodice koja je već generacijama bogata i gaji duboko ukorenjeno poštovanje prema tradiciji. Ljudi na ovoj planeti postoje da bi se ženili i udavali, zarađivali novac i imali *polo* sportske majice u svim mogućim bojama. Ona je agent za nekretnine. Džon je advokat koji se bavi nekretninama. Oni su kao dve polovine veoma poremećene zagonetke, osim što Mendi ume da bude zabavna, šarmanтна i veoma dobra prijateljica, a Džon je i dalje kruškoliki muškarac koji trči kao žensko i govori poput sporednog lika iz filmovane biografije Ronalda Regana.

Ali Mendi ga voli, a ja volim nju i svoje mišljenje zadržavam za sebe. Moja viđanja sa Džonom su kratka, po potrebi, i neizbežno završavaju tako što maštam kako mu kopam oči hemij-

skom olovkom. Zbog svega toga, iznenadila sam se kad mi je sinoć telefonirao.

DŽON

Ćao, Ejmi. Ovde Džon.

Ovo neće na dobro.

DŽON

Pitao sam se jesu li još uvek na državnim jaslama.

Kao što sam rekla...

JA

Ako misliš da li još dobijam naknadu za nezaposlene, na koju imam pravo pošto sam poslednjih dvanaest godina plaćala porez, odgovor je da.

DŽON

Mora da je ponižavajuće. Neprijatno mi je i da govorim o tome.

Naravno da jeste. Na kraju krajeva, Bog i nije predvideo da magarci govore.

DŽON

Srećom, mislim da imam rešenje za tebe. Moj kolega ima sestru koja se bavi odnosima sa javnošću. Napušta posao u kompaniji koja se zove *Brinkman i Bejnz* i trebaće im neko umesto nje. Izgleda da nije naročito komplikovano. Trebalo bi da pogledaš.

Molim vas, gospodine, mogu li da dobijem još jedno?

12. mart – 9 uveče

ANITA

Dozvoljavaš da ti savete o životnim pitanjima deli tip kome se ni puls ne čuje? Stvarno si pala na niske grane.

Moja prijateljica Anita je otvorena i nema dlake na jeziku jednako kao ni Mendi. Razlikuju se utoliko što Mendi voli Emili Post, a Anita je potpuno u fazonu Kortni Lav. Nije ni čudo što jedna drugu ne podnose.

ANITA

To što Džon uopšte ima posao, da ne govorimo da je završio prava, dokazuje da zapadna civilizacija propada.

Na ovo teško mogu da odgovorim. Ali ostaje činjenica da je uprkos Anitinom velikom trudu Džon, a ne ona, osoba od koje sam za poslednjih nekoliko meseci dobila najbolju informaciju o mogućem zaposlenju. Stoga sam zahtevala od Anite da prestane da se istresa na Džona makar za toliko da mi kaže šta zna o *Brinkmanu i Bejnzu*.

Ispostavilo se da svašta zna.

Kao urednik u časopisu *Talentovani tinejdžeri*, često je u kontaktu sa ljudima iz *Brinkmana i Bejnza* – trećerazredne firme za odnose s javnošću koja je specijalizovana za manje poznate ličnosti i lokalne političare. Sećate li se Glinis O'Mejli, jedanaestogodišnje devojčice koja se opkladila da će oboriti Ginisov rekord u uzastopnim zvezdama⁶ i tako dobiti ulogu u sapunskoj operi *Sve moje tuge*? Osim što je bila na naslovnoj strani januar-

⁶ Onesvestila se kod dvesta pedesete.

skog izdanja *Talentovanih tinejdžera*, ona je i klijent *Brinkmana i Bejnza*.

I Aleksandar Hejstings, kandidat za gradskog većnika koji je tvrdio da ima trideset godina sve dok devojka koju je ostavio nije opoziciji poslala godišnjak iz njegove srednje škole. Mastilo se još nije osušilo – dečko je imao osamnaest godina. *Brinkman i Bejnz* su mu pomogli da skandal obrne u svoju korist i privuče glasove mladih. Poslednje što sam čula jeste da većnik Hejstings vodi kampanju za legalizaciju marihuane.

Umno? Ne baš. Otmeno? Sasvim sigurno ne.

Odmah sam pozvala da zakažem razgovor.

15. mart

Kod *Brinkmana i Bejnza* prevara odmah počinje. Za početak, nema ni *Brinkmana* ni *Bejnza*. *Brinkman* je umro, a *Bejnz* je na odmoru otkako je firmu pre deset godina kupio veliki medijski konglomerat. Zašto bi jedan veliki medijski konglomerat želeo da kupi tako beznačajnu firmu, meni nije jasno.

A to me dovodi do sledeće prevare: iako je *Brinkman i Bejnz* smešten u otmenu višespratnicu na lepom mestu, budžovanska atmosfera nestaje onog trenutka kad otvorite neprovidna staklena vrata sa uglancanom tablom od hroma. Otrcana mala kancelarija s itisonom i žuto obojenim boksovima za službenike do tančina je isto profesionalno pustopolje kao što je bio i *Rezime*. Odmah sam se osećala kao kod kuće.

Osim što su svi službenici mlađi od dvadeset pet godina.

U životu niste videli toliko modernih majica i školskih rančeva na istom mestu. Sekretarica za prijemnim stolom, u značaki iscepanoj teksas jakni, čak je imala drskosti da se krišom nasmeje mom moćnom kostimu.

Kučka.

Srećom, intervjuisao me je predsednik kompanije, Džek Nili, odeven u blejzer i somotske pantalone. Bez kravate. S malim podvaljkom i prosedom kosom, po mojoj pretpostavci gospodina Nili je morao biti blizu pedesetoj. Nervozan i napet, izgleda kao mešanac Tonija Blera i Roberta Daunija Mlađeg koji je čitave noći ušmrkivao kokain. Dok smo razgovarali, četiri puta je spomenuo da je magistar novinarstva. Tri puta da mrzi zabušante. Dvaput da posao zahteva veliku kreativnost. I prilično sam sigurna da je makar jednom ispustio vetar.

A ipak, u poređenju s iskustvom u *Rifuz tajmsu*, razgovor je prošao prilično dobro. Gospodin Nili nije skidao košulju i oboje smo pili iz šolja.

16. mart

Upravo sam dobila račun od *Vize* – tako me je grubo vratio u stvarnost da sam ispunila prijavu za posao dok sam vidala rane pijuću espresso u *Starbaksu*.

18. mart

Stiven mi je iznenada telefonirao s posla i zamolio da se nađemo na uglu Pete avenije i Pedesete ulice. Sat kasnije jeli smo suvlaki kupljen u uličnom kiosku, a onda smo otišli na klizanje u Rokfelerov centar.

Eto zašto volim Stivena. Naravno, nije loše ni što je visok i vitak i što ima lep osmeh, blago iskrivljen ulevo. A i što me

njegova kao pesak svetla kosa podseća na med i što se smeje tako veselo da me ugreje od glave do pete. Čak i na klizalištu. Da, sve je to super. Ali ono što Stivena zaista izdvaja od drugih jeste njegova spontanost.

S jedne strane je logičan i racionalan, koliko jedan softverski inženjer može biti, a s druge – u stanju je da se probudi usred noći i da kaže da je pravi trenutak za kolač od sira. Onda skočimo u voz i za tili čas smo kod *Džuniora* u Bruklinu i jedemo najbolji kolač od sira, sa trešnjama – i to sa petoro najboljih prijatelja.

Znam da bi to nekome smetalo. Ali za mene je ovo suština. Savršena dopuna meni koja po prirodi moram sve da držim pod kontrolom, koja svaki detalj tri puta proverim i sve planiram unapred.

Hvala bogu što sam ovako postupila i kad sam birala muža.

20. mart

Brzo! Pogledajte da ne padaju pečene ševe s neba, jer sam stvarno dobila posao u *Brinkmanu* i *Bejnz*! Tako je, od sledeće nedelje počinjem da radim kao stariji referent.

Da li je pisanje govora i izjava za štampu za manje poznate ličnosti i lokalne političare ono što sam sanjala da ću raditi u trideset prvoj? Naravno da nije. Ali pošto zdravstveno osiguranje i krov nad glavom nadjačavaju moju želju za smislenim zaposlenjem, rado ću ovo prihvatiti. Pa šta ako je *Brinkman* i *Bejnz* mala, trećerazredna firma? Plaćaju gotovo jednako⁷ kao i *Rezime*, a koliko mogu da vidim, ne promovišu ni masovna samoubistva ni bičevanje.

⁷ Jednako malo.

Dakle, računajte na mene!

Osim toga, nije ni izbliza neprijatno kao da prodajem svoja jajašca na internetu. U stvari, jedina je mana svega ovoga što zapravo moram da zahvalim *Džonu* jer mi je pomogao da nađem posao.

21. mart

Kad te nešto krene, onda ne prestaje. Anita mi je poklonila veliku plastičnu lopatu u znak svog oduševljenja mojim predstojećim pohodom na svet propagande. Stiven se toliko obradovao da se složio da vodimo ljubav iako je Nikol neočekivano svratila i hrkala u dnevnoj sobi. A moj otac, čovek koji mi je previo kolenom kad sam pala s tricikla, koji nikad nije rekao mojoj majci da su me uhvatili kako prepisujem na završnom ispitu iz hemije u srednjoj školi i koji je držao jezik za zubima sve vreme dok sam bila nezaposlena, radosno je zaklicao kad sam ga pozvala da mu kažem da sam dobila posao. Bio je toliko srećan. Oduševljen. I laknulo mu je. Veoma mu je laknulo...

„Hvala bogu. Mislio sam, deco, da ćete mi tražiti pare na zajam.“

Dirljivo.

23. mart

Stiven i ja smo večeras bili na večeri kod njegovog kolege s posla, Martina.

Pre nego što je postala majka, Martinova žena je bila profesionalni kuvar i imala je svoju emisiju na kablovskoj televiziji, pa sam se posebno obradovala pozivu. Da ne spominjem da oduševljeno pričam *svakome* ko je voljan da me sluša kako sada imam dobar posao. Iako počinjem da radim tek za nedelju dana. A i nemam pojma šta stariji referent zapravo radi. Detalji, detalji... Činjenica je da me ubuduće očekuje plata i bila sam spremna da to proslavim. U zanosu domaćinstva koje će uskoro imati dva prihoda, kupili smo buket cveća i flašu zaista skupog vina.

Nažalost, sanduk *šlic* piva i bočica litijuma bili bi korisniji.

Ispostavilo se da je poseta Martinovoj kući kao da gledate smrti u oči, inače poznatoj kao njegovo troje hiperaktivne dece. Jedno luđe od drugog. Svako alergično na orahe. Očigledno oguglao na histeriju u svom domu, Martin je sebi zapravo dozvolio da pita kad *mi* nameravamo da imamo decu.

Molim? Da nisam nešto pogrešno rekla? Ili vam smeta moj parfem? Da niste pomislili da umesto na *Večnost* Kelvina Klajna mirišem na želju za detetom? Pošto ZNAM da ne čujete moj „biološki časovnik“, jer sam ja još mlada, tek mi je trideset i jedna, tek sam, takoreći, tinejdžerka.

Zbog svega ovoga se pitam zašto su moji planovi za rađanje dece tako popularna tema. Kao da mi nije dosta što me zapitkuju stariji nepoznati ljudi ili moj zubar, homoseksualac bez dece, ali ima nešto posebno potuljeno kad ovo pitanje postave drugi roditelji. Da, ne prestaje da me fascinira način na koji ljudi koji imaju decu navaljuju da se i drugi bračni parovi razmnožavaju. Pa, mogu samo jedno da kažem:

Odstupi od moje dijafragme, gospodine mamo!

Jer poneko još voli da spava bez prekida čitavu noć, da se go šeta po stanu i da kupuje puter od kikirikija ne brinući da će nekog *ubiti*.

Verujte mi, nigde na mom izvodu iz knjige venčanih ne piše da moram roditi decu. Pa ipak, iz meni još uvek nepoznatih

razloga, to ne sprečava ni Stivenovu baku i dedu, a ni oko osamdeset posto ljudi koje srećem da se raspituju za to.

Pa, dosta više o tome i dajte mi još jednu tubu kontraceptivnog gela, jer se meni uopšte ne žuri sa razmnožavanjem. Nisam čak ni sigurna da li želim decu. Čudno kako tu mogućnost niko ne uzima u obzir. Jeste, deca mogu biti divna i slatka i dobrodošla za otpis poreza, ali sada sam suviše zauzeta svojim životom da bih nadgledala još nečiji.

To ne znači da ne volim decu. Ili da se rugam onima koji ih žele. Srećan put i sve najbolje ljudima koji su upravo bili pred oltarom i koji počinju da rade na detetu. Ja jednostavno nisam jedna od njih. A nije ni Stiven. Nismo se venčali zato što želimo decu. Osim toga, svako ko je jednom bio u zoološkom vrtu zna da mu nije potreban izvod iz matične knjige venčanih da bi rađao decu.

Dok sam se ja u tišini pušila od besa zbog Martinovog neu-mesnog pitanja, Stiven je uljudno odgovorio neobaveznom rečenicom: „Jednog dana.“

I od tog trenutka sve je krenulo nizbrdo.

Ona famozna gurmanska večera kojoj sam se radovala? Pusta fantazija. Dok smo Stiven i ja grickali bajatu šargarepu i instant umak od luka,^{8,9} Martin i gospođa Martin¹⁰ su se mučili da nateraju svoju užasnu decu na poslušnost ne bi li odrasli mogli da jedu. Nakon jednočasovne agonije tokom koje je Martinova ćerka urlajući tražila da gleda *Malu sirenu*, a njegovi sinovi ujedali jedan drugog u čošku, napokon smo seli da večeramo.

⁸ Posluženu u plastičnoj posudi u kojoj je i kupljena.

⁹ Na kome je još uvek stajala cena.

¹⁰ Čije ime nismo ni saznali pošto nije bila u stanju da vodi smislen razgovor duže od dva minuta, već je morala da trči i sprečava neko od svojih musavih mladunaca da ne zapali stan ili ubije brata električnom strujom.

Ili makar neki od nas jesu.

Kad smo prišli stolu, Martin, koji se navukao na razmnožavanje, otpratio me je do „magične stolice“. Pretpostavljajući da je stolica namenjena počasnom gostu, ili možda zvanici s najgorom glavoboljom, zadovoljno sam sela. Nažalost, dok sam se smeštala u stolicu, Martin je objasnio da su gospođa Martin, Martinova rođaka i njihova komšinica Mari sve ostale u drugom stanju pošto su sede u „magičnoj stolici“. U tom trenutku je Stiven, kao da mu dupe gori, skočio preko stola i izmakao stolicu – te sam se skršila na pod na šta su sva tri Martinova hiperaktivna deteta zacičala od sreće.

I samo da se zna, niko nije davao ni pišljiva boba za moj novi posao.¹¹

25. mart

Danas je moj prvi dan kod *Brinkmana i Bejnza*. Srećom, činjenica da je većina zaposlenih skoro deset godina mlađa od mene izgleda da ne predstavlja problem.

Problem je u tome što su se svi nadali da će dobiti ovaj posao.

Tako je, od sekretarice gospodina Nilija pa do četiri mlađe referentkinje, koje izgledaju pre kao sekretarice nego kao samostalni službenici, svi su želeli posao starijeg referenta. Zašto? Zato što jedino stariji referent i gospodin Nili rade sa slavnim klijentelom.

¹¹ Niti za kuvarske standarde. Za večeru je poslužena prekuvana riba i instant pirinač bez ikakvih začina. Molim vas, kad poželim ovako običnu večeru, otići ću kod svoje majke.